

Verheffingspoëzie

Terwijl ik schaak
met mooie woorden
van structuur en strategie
scheid ik wonen van de zorg
sluit ik stakeholder-akkoorden
en is DAEB
de niet-DAEB nie

Ik schrijf verheffings-poëzie

Ik bouw modellen
van drie kamers
en praat
een reputatie schoon
leg voor de duizendste keer uit
dat ik mijzelf
niet zelf beloon

Gewoon,
een voorraad fijne huizen
voor een prijs
onder een grens
dat is wat ik als *eindbaas*
voor die plek
vol mensen wens

Maar ja – hoe kom ik verder
met wie gewend is
aan wat was
moet ik een cultúúr bewegen?
maar die hebben we gekrégen
dat dambord
loopt niet in de pas

met hoe de buitenwereld
snel verandert
we groeien wel,
maar in onzekerheid
en da's nou niet
het allereerste
waar een groep mensen in gedijt

Maar goed –
ik maak een optelsom
van houding en gedrag

roep wat over nuchterheid
een man of vrouw in puberteit
noem dat dan HR-beleid
met wat *ouderwetsch* gezag

Of, nee-nee-nee –
ik doe het anders
want soms moet er iets gebeuren
hoppakee – besluit erdoor
dan hoor je hier en daar
wat zeuren
maar vanaf nu schaakt iedereen
zonder *mijn* pion ervoor

Wat?
Nu staat de boel weer stil

Hé – wat is hier aan de hand,
ik zeg toch dat jij
jezelf mag leiden
van beleid tot aan de klant
en geen bemoeizucht van mijn kant?

Nou, kom...
ik doe het eeuwig
en met liefde voor
want *dát* is
waarom ik er ben

Vertrouwen? Hier.
Talenten? FAN!

Zelfstandig. *Mág*.
Verbinding? Waar?

Midden in
de open ruimte – *dáár*
een collectieve veiligheid
die luistert nauw
naar openhartig

als *jóu* dat lukt
hoeft niemand kwijt
en zijn alle borden
even machtig